

Sygn. akt II Ca 481/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Jarosław Gołębiowski
Sędziowie	SSO Dariusz Mizera (spr.) SSR del. Witold Uchroński
Protokolant	Paulina Neyman

po rozpoznaniu w dniu 1 września 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa A. G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 13 kwietnia 2016 roku, sygn. akt I C 486/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda A. G. kwotę 2.400 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.**

SSO Jarosław Gołębiowski

SSO Dariusz Mizera SSR del. Witold Uchroński

Sygn. akt II Ca 481/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2016r. Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim po rozpoznaniu sprawy z powództwa A. G. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę

1.zasądził od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz A. G. kwotę 28.197,58 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od kwoty 17.587,13 zł za okres od dnia 30 listopada 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 17.587,13 zł za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz z ustawowymi

odsetkami od kwoty 10.610, 45 zł za okres od dnia 30 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 10.610, 45 zł za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie,

3. zasądził od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz A. G. kwotę 3278,11 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu.

Podstawę powyższego wyroku stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sądu Rejonowego:

W dniu 2 września 2011 r. wierzyciel A. G., reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego S. P., wystąpił z wnioskiem o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. M.. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym w dniu 29 czerwca 2011 r, przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb., w sprawie sygn. akt I Nc 42/11, celem wyegzekwowania należności głównej w kwocie 85.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 21 czerwca 2011 r. , kwoty 4680 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu oraz kosztów postępowania egzekucyjnego wraz z kosztami zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych. We wniosku wierzyciel wskazał jako sposób egzekucji zajęcie 42 rachunków bankowych, ustalenie w (...) pojazdów należących do dłużnika i ich zajęcie, zajęcie w U. S.w T. M.. wierzytelności z tytułu zwrotu nadpłat podatków oraz ustalenie numeru rachunku bankowego i Banku, z którego dłużnik opłaca należności podatkowej

W dniu 6 września 2011 r., prowadzący egzekucję w sprawie Km 572/11 (obecnie Km 1383/13) Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie M.. - P. S. wystosował do dłużnika zawiadomienie o wszczęciu egzekucji i wezwał go do złożenia wyjaśnień, dokonał również zajęcia wierzytelności dłużnika wU. S. w T. M., skierował wniosek o udzielenie informacji z C. oraz zobowiązał pełnomocnika wierzyciela do uiszczenia zaliczki na wydatki w kwocie 458,53 złotych, w tym kwoty 282,50 złotych na poczet kosztów doręczania korespondencji. Wezwanie do uiszczenia zaliczki zostało osobiście odebrane przez wierzyciela i opatrzone mało czytelną datą (19 września 2011r.), natomiast wymagana zaliczka uiszczona przez A. G. w dniu 19 września 2011 r. bezpośrednio w kasie Kancelarii (...).

W dniu 24 października 2011 r. Komornik sporządził protokół zajęcia ruchomości oraz dokonał zajęć 9 ujawnionych wierzytelności, natomiast w dniu 8 listopada 2011 r. skierował do wskazanych przez wierzyciela banków pisma o zajęciu rachunków bankowych, w tym rachunku w Banku (...) S.A.

W piśmie z dnia 30 listopada 2011 r. Bank (...) S.A. poinformował Komornika o tym, że na datę wpływu zajęcia rachunki bieżące dłużnika wykazywały saldo zerowe.

W piśmie z dnia 2 grudnia 2014 r. tenże Bank zawiadomił (...). - P. Ś. o tym, że rachunki dłużnika zostały zamknięte w dniu 27 sierpnia 2013 r. z powodu braku obrotów.

Na rachunku bankowym dłużnika, prowadzonym w Banku (...) S.A. z siedzibą w W., w okresie poprzedzającym jego zajęcie, zostały odnotowane następujące przelewy przychodzące na łączną kwotę 31.629,65 złotych :

- w dniu 23 września 2011 r. - na kwotę 14.042,52 złotych,
- w dniu 13 października 2011 r. - na kwotę 5.613,72 złotych,
- w dniu 13 października 2011 r.- na kwotę 2.643,86 złotych,
- w dniu 19 października 2011 r. - na kwotę 9.329,55 złotych.

Kwoty wyżej podane były wypłacane przez dłużnika każdorazowo w dniach ich wpływu na wskazany wyżej rachunek.

Gdyby rachunek bankowy z kwotami przelewów wyżej podanych został skutecznie zajęty przez Komornika P. S., to należność przypadająca z tego tytułu wierzycielowi wynosiłaby wtedy 28.197,58 złotych.

W okresie od dnia 6 września 2011 r. do dnia 5 lutego 2012 r. Komornik Sądowy P. S. prowadził przeciwko (...) Sp. z o.o. w T. M.. tylko jedno postępowanie, tj. postępowanie w sprawie (...) / obecnie w sprawie (...) (...). - P. Ś. /.

Egzekucja z wniosku A. G. przeciwko (...) Sp. z o.o. w T. M., aktualnie prowadzona przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie M.. - P. Ś., w sprawie (...) jest bezskuteczna.

W okresie od dnia 1 grudnia 2010 r. do dnia 30 listopada 2011 r. K. P. S. był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej z tytułu działalności (...) w (...) S.A. z siedzibą w W.. (niesporne).

W piśmie z dnia 28 października 2013 r. A. G. zgłosił szkodę do ubezpieczyciela tegoż Komornika, wnosząc o wypłatę odszkodowania w wysokości 90.580 złotych z tytułu szkody poniesionej w wyniku spóźnionego zajęcia rachunku bankowego dłużnika (...) Sp. z o.o. w T. M., prowadzonego w Banku (...) S.A. z siedzibą w W..

W piśmie z dnia 18 grudnia 2013 r. ubezpieczyciel odmówił przyznania odszkodowania powołując się na brak dokumentacji niezbędnej do ustalenia wysokości świadczenia oraz odpowiedzialności ubezpieczonego.

W dniu 25 stycznia 2012 r. A. G. złożył do Prokuratury Rejonowej w T. (...) M.. zawiadomienie o popełnieniu przez T. C. - P. Z. (...) Sp. z o.o. w T. M.. - przestępstwa udaremnienia egzekucji prowadzonej z jego wniosku, w sprawie (...)

Postanowieniem z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt (...)Sąd Rejonowy w T. M.. nie uwzględnił zażalenia pokrzywdzonego A. G. i zaskarżone przez niego postanowienie (...) M.. z dnia 28 września 2012 r. o umorzeniu śledztwa w sprawie (...) utrzymał w mocy.

Sąd Rejonowy zważył, iż stosownie do treści art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, Dz.U.2015.790, komornik jest zobowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności.

Powołany przepis stanowi samodzielną podstawę odpowiedzialności komornika, która to odpowiedzialność nie jest oparta ani na zasadzie winy, ani na zasadzie ryzyka, bowiem do jej przyjęcia wystarcza sama niezgodność z prawem działania lub zaniechania komornika jako organu władzy publicznej przy wykonywaniu czynności, rozumianych szeroko, a zatem zarówno jako czynności egzekucyjne wykonywane przez komornika, jak i inne czynności przekazane ustawą do jego kompetencji.(vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.06.2015 r., II CSK 544/14, LEX nr 1766007, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5.02.2015 r., IV CSK 302/14, LEX nr 166535).

Przewidziana w art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji odpowiedzialność odszkodowawcza występuje, gdy zostały wykazane ogólne przesłanki odpowiedzialności deliktowej przewidziane w art. 415 k.c., tj. szkoda, zdarzenie ją wywołujące (bez względu na winę sprawcy) i związek przyczynowy.

Zachowanie niezgodne z prawem jako zdarzenie wyrządzające szkodę, warunkujące odpowiedzialność komornika, należy rozumieć jako zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej. (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19.03.2014 r., VI ACa 1178/13, LEX nr 1459100).

Zawarta w analizowanym przepisie regulacja prawna nie wymaga uzyskania prejudykatu, tj. orzeczenia sądu stwierdzającego, że konkretna czynność, którą poszkodowany wskazuje jako źródło szkody, jest niezgodna z prawem. (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20.11.2014 r., I ACa 467/14, LEX nr 1659129, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6.08.2014 r., I ACa 189/14, LEX nr 1515305).

Zgodnie z art. 24 ust. 1 powołanej ustawy, komornik jest obowiązany do zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody, które mogą zostać wyrządzone w związku z wykonywaniem czynności określonych w art. 2, a w przypadku gdy zatrudnia pracowników, również do zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody, które mogą zostać wyrządzone ich działaniem w związku z wykonywaniem tych czynności.

W myśl art. 40 ust. 1 ustawy, na pokrycie wydatków, o których mowa w art. 39, komornik może żądać zaliczki od strony lub innego uczestnika postępowania, który wniósł o dokonanie czynności, uzależniając czynność od jej uiszczenia.

Stosownie do treści art. 41 ust. 1 ustawy, czynność, w związku z którą komornik zażądał zaliczki na pokrycie wydatków, należy podjąć niezwłocznie, nie później jednak, niż w terminie 7 dni od dnia uiszczenia zaliczki.

Zgodnie z treścią art. 45a ustawy, komornik podejmuje niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku wierzyciela, czynności niezbędne do skutecznego przeprowadzenia egzekucji lub zabezpieczenia roszczenia.

Z powyższego wynika, że w przedmiotowej sprawie Komornik powinien je podjąć w terminie do dnia 9 września 2011 r., przy czym w tymże czasie był także uprawniony do wezwania pełnomocnika wierzyciela do uiszczenia zaliczki na pokrycie wydatków. Wprawdzie wezwanie to, datowane na dzień 6 września 2011 r., formalnie znajduje się w aktach sprawy (k 14 akt (...)), jednakże brak odcisku datownika pocztowego na przesyłce z k 17 sugeruje, że nie zostało ono wysłane, lecz doręczone bezpośrednio wierzycielowi w czasie jego bytności w Kancelarii (...) w dniu 19 września 2011, kiedy to niezwłocznie dokonał on wpłaty zaliczki.

Na uwagę zasługuje fakt, że zajęcie wierzytelności dłużnika w U. S. w T. M., także datowane na dzień 6 września 2011 r., zostało doręczone adresatowi już w dniu 7 września tegoż roku (k 18 i 19), a to oznacza, że per analogiam pełnomocnik wierzyciela, mający Kancelarię w ścisłym centrum T. M., w pobliżu Kancelarii (...), także w tym dniu mógł odebrać wezwanie do uiszczenia zaliczki i najpóźniej w dniu następnym dokonać wpłaty zaliczki, umożliwiając Komornikowi dokonanie zajęcia rachunku bankowego już w piśmie z dnia 8 września tegoż roku.

Nawet gdyby przyjąć, że Komornik dopiero w ostatnim dniu siedmiodniowego terminu wynikającego z art. 41 ust. 1 ustawy, dokonałby zajęcia rachunku bankowego, to nastąpiłoby to w piśmie z dnia 15 września 2011 r. (8 - 15 września 2011 r.), a zatem nawet wówczas zachodziłoby uzasadnione przypuszczenie, że zajęcie to byłoby skuteczne.

Tymczasem w przedmiotowej sprawie Komornik dopiero w dniu, prawdopodobnie, 19 września 2011 r. doręczył wierzycielowi, z pominięciem jego pełnomocnika, wezwanie do uiszczenia zaliczki, niezwłocznie przez niego uregulowanej, a następnie, ponownie z przekroczeniem terminu ustawowego, dokonał w piśmie z dnia 8 listopada 2011 r. zajęcia rachunku prowadzonego w Banku (...) S A. w W..

Dwukrotne opóźnienie w podejmowaniu czynności ze strony Komornika doprowadziło do nieskutecznego zajęcia przedmiotowego rachunku, bowiem dłużnik, który w dniu 23 września 2011 r. odebrał awizowane zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, zainicjował w tymże dniu praktykę niezwłocznych wypłat przychodzących na jego rachunek przelewów, kontynuowaną do dnia 19 października 2011 r.

W ocenie Sądu, opieszałość Komornika w podejmowaniu czynności, w połączeniu z szybkością działania dłużnika, zaowocowała nie tylko nieskutecznym zajęciem rachunku, ale i nieskutecznością całej egzekucji prowadzonej w sprawie (...) Dlatego też należało uznać, że zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności cywilnej P. S., wynikające z art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w związku z art. 415 k.c.

Ponieważ z kwoty uzyskanej z egzekucji zaspokaja się w pierwszej kolejności koszty egzekucyjne (art. 1025 par. 1 pkt 1) k.p.c.), to Sąd zasądził tytułem odszkodowania jedynie kwotę wskazaną przez Komornika P. Ś. jako podlegającą przekazaniu wierzycielowi w przypadku ewentualnego skutecznego zajęcia rachunku bankowego, tj. kwotę 28.197,58 złotych, zamiast kwoty wypłaconej przez dłużnika w łącznej wysokości 31.629,65 złotych. Sąd miał także na względzie okoliczność, że postępowanie egzekucyjne nie zostało jeszcze zakończone, a postanowienie o kosztach egzekucji również nie zostało wydane, a zatem zasądzeniu mogą podlegać tylko te kwoty, które na bieżąco byłyby wypłacane wierzycielowi z racji skutecznie zajętych przelewów przychodzących na rachunek dłużnika.

Fakt, iż P. S. łączyła umowa odpowiedzialności cywilnej komornika sądowego za szkody wyrządzone w następstwie działania lub zaniechania ubezpieczonego w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej w związku z jego działalnością

egzekucyjną uzasadnia odpowiedzialność pozwanego za zaistniałą szkodę na podstawie art. 805 par. 1 i 2 pkt 1) k.c. i art. 822 par. 1 - 5 k.c. w związku z art. 24 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Odsetki z art. 481 par. 1 i 2 k.c. zostały zasądzone : od kwoty pierwotnie żądanej w pozwie - od dnia 30 listopada 2013 r., tj. z upływem 30 dni od daty zgłoszenia szkody, a od pozostałej zasądzonej kwoty - od dnia następnego po dniu wpływu pisma zawierającego rozszerzenie powództwa.

Postanowienie o kosztach procesu zostało wydane na podstawie art. 100 k.p.c., przy zastosowaniu zasady stosunkowego ich rozdzielenia i ustaleniu, że powód wygrał proces w 89 %. Koszty procesu opiewają na kwotę 6.399 złotych, przy czym powód poniósł je w zakresie kwoty 3.982 złote (1582 złote - opłata + 2400 złotych - wynagrodzenie pełnomocnika), a pozwany - w zakresie kwoty 2417 złotych (wynagrodzenie pełnomocnika + opłata od pełnomocnictwa). Powód powinien partycypować w kosztach procesu w 11 %, czyli ponieść je w wysokości 703,89 złotych, a ponieważ poniósł je w większym zakresie, to zasądzeniu na jego rzecz podlega powstała różnica (3982 - 703,89 = 3278,11).

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik pozwanego zaskarżając go w całości (za wyjątkiem pkt. 2) zarzucając mu sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału, poprzez przyjęcie, że powód doznał szkody, która miałaby skutkować koniecznością wypłaty odszkodowania przez (...) SA.

Wskazując na ten zarzut apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu za I i II instancję według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił:

Wobec spółki (...) spółka z o.o. w T. M.. prowadzonych jest kilka postępowań egzekucyjnych gdzie kwota zadłużenia przekracza 699.000 zł plus odsetki i koszty, a dotychczas prowadzona egzekucja z wniosku powoda wobec spółki jest bezskuteczna.

Dowód: - pismo Komornika z 3.06.2016r. k. 137

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne czyniąc je pod podstawą swojego rozstrzygnięcia.

Apelujący w zasadzie nie kwestionuje konkretnych ustaleń faktycznych Sądu I instancji podkreślając jedynie, iż Sąd błędnie ustalił, że powód poniósł szkodę. Rozumowanie skarżącego opiera się na założeniu iż skoro postępowanie egzekucyjne się toczy to należność może hipotetycznie być w przyszłości wyegzekwowana w związku z czym na chwile obecną nie ma szkody. Takie rozumowanie jest jednak zasadniczo oderwane od okoliczności sprawy. Oto bowiem jak wynika z pisma komornika przedstawionego do odpowiedzi na apelację dłużnik posiada zadłużenie u innych wierzycieli na łączną kwotę około 699.000 zł plus odsetki i koszty, dłużnik nie figuruje jako właściciel nieruchomości. Na dzień wystawienia przez komornika tej informacji egzekucja była bezskuteczna. Do takiego wniosku prowadzi także analiza spraw egzekucyjnych.

Poza tym należy mieć na względzie okoliczność, iż przepisy postępowania egzekucyjnego oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji zostały tak skonstruowane aby przez współdziałaniu komornika i wierzyciela umożliwić wierzycielowi skuteczne przeprowadzenie egzekucji i wyegzekwowanie należności. Przepisy te zatem formalnie zakreślają ramy postępowania egzekucyjnego np. terminy wykonywania poszczególnych czynności egzekucyjnych

przez komornika. Jeżeli komornik narusza te normy nie podejmując terminowo zgodnie z przepisami i wnioskami wierzyciela czynności egzekucyjnych to takie zaniechanie może być poczytane jako kolejne ogniwo w łańcuchu przyczynowym skutkującym szkodą.

W realiach niniejszej sprawy badając czy pomiędzy bezspornymi niekwestionowanymi w zasadzie przez pozwanego zaniechaniami komornika, a szkodą zaistniał związek przyczynowy należy przeprowadzić tzw. test *condictio sine qua non*. Należy zatem zbadać z jak dużym prawdopodobieństwem według zasad wiedzy i doświadczenia życiowego ukształtowałyby się stosunki faktyczne gdyby zostało podjęte zaniechane działanie. (por. wyrok SN z 5 lutego 2014r. V CSK 166/13, baza Legalis)

Przeprowadzając taką analizę Sąd Rejonowy słusznie doszedł do wniosku, iż gdyby Komornik terminowo (bez zwłoki) podejmował decyzje to doszłoby do wyegzekwowania należności z rachunku bankowego dłużnika który był wskazany przez wierzyciela, a który Komornik zajął dopiero po 2 miesiącach. Niezwłoczne podjęcie czynności przez Komornika spowodowałoby wyegzekwowanie kwoty 28.197,58 zł zasądzonej przez Sąd i przekazanie jej wierzycielowi. Zwłoka Komornika doprowadziła do tego, iż kwota 28.197,58 zł nie została wyegzekwowana i nie wpłynęła na konto wierzyciela stanowiąc szkodę.

Według art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W myśl natomiast art. 361 § 2 k.c., naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Szkodą majątkową jest różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Chodzi tu o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Z przepisu art. 361 § 2 k.c. wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody.

W ocenie skarżącego szkoda nie powstała bowiem wierzyciel (powód) w dalszym ciągu należność może wyegzekwować. Tymczasem pojęcie szkody należy rozpatrywać na chwilę orzekania. W chwili obecnej powód mógł dysponować kwotą 28.197,58 zł jednakże na skutek zaniechania komornika kwota ta nie wpłynęła na konto wierzyciela. Stanowi to ewidentną szkodę w rozumieniu art. 361§2 k.c. W tym kontekście i w realiach niniejszej sprawy nie daje się obronić pogląd pozwanego, że nie ma mowy o szkodzie skoro powód może w przyszłości należność wyegzekwować. Trudno bowiem wymagać od wierzyciela aby oczekiwał w takiej sytuacji aż 10 lat to jest przez okres, w którym należność ta mogłaby się przedawnić (dopiero wtedy mogłaby powstać szkoda wg pozwanego), a do tego mogłaby się narazić na zarzut braku skierowania egzekucji przed upływem 10 lat co spowodowałoby, że po umorzeniu egzekucji z uwagi na bezskuteczność otwarłby się kolejny termin 10-letni, w którym należność mogłaby być wyegzekwowana. Takie rozumowanie doprowadziłoby do sytuacji, iż szkoda w praktyce mogłaby nigdy nie powstać choć w istocie na skutek bezczynności Komornika nie wpłynęła jednak na konto powoda kwota, którą wierzyciel (powód) mógł otrzymać gdyby tylko Komornik działał niezwłocznie.

Tymczasem pozwana spółka jak wynika z ustaleń faktycznych praktycznie nie ma majątku

Reasumując apelacja nie zawiera uzasadnionych podstaw i jako taka podlega oddaleniu, a to na podstawie art. 385 k.p.c.

Mając na uwadze, iż pozwany przegrał sprawę winien ponieść koszty procesu powoda reprezentowanego przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego dlatego też na podstawie art.98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. orzeczono jak w pkt 2 wyroku.

SSO Jarosław Gołębiowski SSO Dariusz Mizera del. SSR Witold Uchroński